

עומדים לסתה, אם הם מכונסים לאוכלין, ליכא למייחש בהו לסתה.

אמר ליה רבי ירמיה לרבי אבא: אם כן, אלא במא依 פלייג? הא אמרת דבזיתים וענבים, לכולי עלמא אסור. ובשאר פירות, לכולי עלמא מותר.

אמר ליה רבי אבא: לבי תעין בה, תשכח במא依 פלייג.

אמר רב נחמן בר יצחק ופירשה: מפתברא, בתותים ורמנונים פלייג. דאייכא איןשי שמנכניים אותם למשקים, ואיכא דמכנסין להו לאוכלין. וסבורי רבנן, דמהחר וקיימי נמי לסתה, ניחא ליה במשקה היוצא מהן, אף היכא דלא הכנסין לשם כך.

אבל לשמואל דאמר דאית ליה רבי יהודת בזיתים וענבים, בהכרה דאך טעםא דרביה יהודת הוא משום חשש סחתה. דאי משום נולד, אמאי מודה בהו? הא כל שהכנסין לאוכלין, אוכלא דאייפרה הוא, ולא חשב נולד.
ומייהו רשי' שם פירש את דברי הגمرا בעניין אחר.

6. ומדברי הרמב"ן והרש"ב"א נראה, שלרבי יוחנן, אוסרים חכמים אף בשאר פירות, כגון פפרישין, שאין דרכם בסחתה כלל. ולאו דוקא בתותים ורמנונים שדרכם קצת בסחתה.
נדריך עיון, הא לקמן [קמץ ב] תניא, דאך לכתלה מותר לסתותם. והרמב"ן והרש"ב"א עצם פירשו התם דאך כשתותן לצורך מימיהם מותר [ודלא כריש'] ותוספות התם. וייעוין שם בהערה 4. ויעוין בחזון איש ריש סימן נה.

יהודת על חכמים, אף בזיתים וענבים. שאם הם עומדים לאוכלין, לא ניחא ליה במשקה היוצא מהם, וליכא למייחש בהו שמא ישחות⁽⁵⁾.

ורבי יוחנן אמר: פלייג רבי יהודת וחכמים, בין בשאר פירות ובין בזיתים וענבים [כרוב]⁽⁶⁾. זהלה ברבי יהודת בשאר פירות. ואין להבה ברבי יהודת בזיתים וענבים, אלא כחכמים. דכיון דרובה לסתה קיימי, לעולם ניחא ליה במשקה היוצא מהם, וכייא למייחש בהו שמא ישחות.

אמר רבה, אמר רב יהודה, אמר שמואל:
מודה היה רב כי יהודה לחכמים, בזיתים וענבים. ומודים חכמים לרבי יהודה בשאר פירות העומדים לאוכלין, שהמשקה היוצאה מהם מעצמו מותר. שכיוון שאין סתמן

ובהכרח דאך הוא אית ליה דאיינו חייב בלקיטה שלא במקום הנידול. דאי לאו hei, לייסר נמי ללקוט פירות בחצר מדאוריתא, ואך כשהלא מדקם. ואם כן, מהיכי תיתי דבדיבוק היה חייב אף שלא במקום הגידול.

ונתבארה שיטתו באגלי טל [מלאתה מעמר סעיף ב], דלעולם אף שלא במקום גידולו איכא משום "מעמר". אלא דלאחר שכבר נתאספו הפירות במקום יידולם, אין מעמר אחר מעמר. אבל כשמדקין לגוף אחד, דעביד בהו תוספת עימור שלא נעשתה בהם מעולם, חייב. וכן נראה מדברי Tosfot ר"ד, בפרק "כלל גדול".

5. וכותב הריטב"א, דעת פי המבוואר בחולין [יד ב], דוקא לרבען טעם האיטור הוא משום חשש סחתה. אבל לרבי יהודת אליבא דרב, [دلלא מפליג בין זיתים וענבים לשאר פירות], אסידין למשקין שזבו משום "נולד".